

ANG MGA BABAENG MAY-ARI NG BIC

Nakarating na ako sa pasukan ng café kung saan dapat maganap ang pulong.

Nanginginig ako, ngunit hindi dahil sa takot. Iyon ang uri ng panginginig na nagtatanong ng isang simpleng tanong: Tama ba ang ginagawa ko, o sa wakas ay itinulak ko na ang aking sarili lampas sa hangganan?

May isa pang tanong: Ano ang mapapala ko sa operasyong ito? Anong mga layunin ang naitago ko sa aking sarili nang napakalalim na kahit ako ay hindi na sila makilala?

Dumukot ako sa isang rosas na nakadispley, pumitas ng tatlong talulot, at ipinampabango ko ang mga ito sa aking mukha. Hindi kasama sa badyet ng biyahe ang aftershave, ngunit ayokong dumating na amoy lalaki lamang ang dala.

Nasa lupang-tinubuan ako ni Georges, anak ng L'Oréal, at maraming bagay ang itinuro sa akin ng kompanyang iyon.

Pinatugtog ko ang musika mula sa aking website bilang soundtrack sa likuran. Nagkataon, ang kantang nagsimulang tumugtog ay siya ring dati'y sabay na tinutugtog ng aking ama at ng aking lolo: mandolin at gitara. Kasama ko sila. Sabay-sabay kaming tatlong pumasok.

Natanaw ako ni Chanel mula sa malayo at lumapit na may mainit na yakap, na para bang matagal na kaming magkaibigang muling nagkita pagkalipas ng maraming taon. Matangkad. Blonde. Asul ang mga mata. Maayos na nakapusod ang buhok. Isang presensiyang nakapipigil-hininga na nakabalot sa isang navy-blue na bestida. Sandali, halos gusto ko na siyang tanungin kung saan ako makakakita ng simbahan para pakasalan siya agad.

Ginabayan niya ako patungo sa mesa. Anim na babae ang naghihintay. Malapit nang magsimula ang pulong, at alam ko na na hindi kailanman magkakaroon ng komprontasyon. May depekto ako mula pa sa pagsilang: marunong akong matalo habang nananalo.

Nagpakilala ako sa bawat babae, nang hindi sinusubukang tukuyin kung sino ang pinakamahalaga sa mesa. Natuklasan ko iyon nang natural mga sampung segundo pagkatapos.

Ibinunyag ng unang babae ang kanyang pangalan at apelyido, at sa ganap na istilo ng Lalaking Gillette ay hinalikan ko ang kanyang kamay. Pagkatapos ay ganoon din ang ginawa ko sa bawat isa pang babae sa mesa, binibigyan ang bawat isa ng ngiti at ng isang: “Enchanté.” Made in Calabria.

Saka ko lamang sinabi ang sarili kong pangalan, nang walang anumang alinlangan na kilala na ako ng bawat isa sa kanila.

Tinanong nila kung ano ang gusto kong inumin, kung gusto ko ng almusal, marahil isang maliit na pastry. Ipinaliwanag ko na hindi ako kailanman pinahihintulatang umalis sa umaga ng mga tauhan ng aking karaniwang hotel hangga’t hindi muna nila nasasaksihan ang isang seryosong almusal. Humagalpak silang lahat sa tawa.

Pagkatapos ay tinanong nila kung ito ang una kong pagbisita sa Paris. Sinabi ko sa kanila na ilang taon na ang nakalipas ay nagtrabaho ako sa pampang ng Seine, sa mga hardin sa tabi ng ilog, nangunguha ng mga bulaklak at inihahatid ang mga ito nang sariwa tuwing umaga sa Katedral ng Notre-Dame. Ginawa ko iyon habang hinihintay na pagbigyan ako ng Madonna ng isang pabor at ayusin mismo ang pulong na ito kasama silang anim. Hindi ako kailanman nag-alinlangan. Sabagay, pangako iyon ng isang babae.

Ngumiti sila. Lumambot ang kapaligiran. Pumasok ang empatiya sa usapan.

Pagkatapos ay nagtanong ang isa sa kanila: “G. Frega, ano po ang pinakagusto ninyo sa Pransiya?”

“Anong klaseng tanong iyan?” sagot ko. “Halata naman ang sagot.”

BIC.

Agad na nagkaroon ng kaaya-ayang takbo ang usapan.

Maya-maya ay nagpasya kaming ituloy ito sa tanghalian at naglakad kami nang mga isandaang metro sa kahabaan ng Champs-Élysées. Sa buong paglalakad, gayunman, paulit-ulit kong napapansin ang iisang tatlo o limang lalaking nagmamasid sa amin mula sa malayo. Napansin ko na sila mula pa sa unang sandali. At napansin din nila ako. Sila ang seguridad. Hindi kailanman masyadong malapit. Hindi kailanman masyadong malayo.

Pumasok kami sa isang restawrang Pranses. Ang tipikal na uri ng restawrang Pranses kung saan halos wala kang kinakain at isang maliit na kayamanan ang ibinabayad mo.

Tinawag ko si Chanel. Agad siyang lumapit sa akin.

“Ano’ng nangyari?”

“Aalis na tayo.”

“Aalis?”

“Oo. Dadalhin ko kayong lahat sa ibang makakainan.”

Isang buong minuto silang nakatayo na parang nanigas. Hindi nila nakasanayang makita ang panauhin bilang siyang nangunguna sa sayaw. Gayunman, napakakapani-paniwala ng aking mungkahi kaya sumunod silang lahat. Parang mga inahing manok na naglalakad sa likod ng isang tandang. Sabagay, nasa lupain kami ng tandang.

Dumating kami sa unang pizzeria at tindahan ng sandwich na nakita namin. Bago pumasok, nilapitan ko ang may-ari.

“Gusto ko po ng pitong sandwich, limang euro bawat isa, kasama na ang inumin.”

“At ako ang magbabayad.”

Naabot ang kasunduan. Gayundin ang magandang impresyon.

Pumasok kami. Mukha silang lubos na naguguluhan, na para bang nakasakay sa mga pakpak ng mga lumilipad na kabayo, hindi maunawaan kung ano talaga ang nangyayari.

Nasa loob sila ng GILLETTENARRATIVE. At wala pa ni isa sa kanila ang nakaaalam nito.

Ferdinando